

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Svk/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0824100363
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0824100363.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): #APAGE SATANAS, so sídlom Sládkovičova 1222/73, 024 04 Kysucké Nové Mesto, IČO: 51 428 148, proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, so sídlom Župné námestie 591/12, P. O. BOX 75/A, 810 00 Bratislava, IČO: 30 798 841, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KT/9418/2024 zo dňa 2. mája 2024, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2S/32/2024-67 zo dňa 4. decembra 2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Dňa 15. marca 2024 doručil žalobca konajúci do 29. apríla 2024 pod menom: EuroSpotrebiteľ, o. z. Centru právnej pomoci, kancelária Žilina (ďalej len „prvostupňový orgán“) žiadosť o poskytnutie právnej pomoci v právnej veci „dovolania proti rozsudku Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 11 C/2/2021 zo dňa 24.03.2022“ v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, v ktorom žalobca ako občianske združenie žaloval SMER - sociálna demokracia, Súmravná 3263/25, 821 02 Bratislava, IČO: 31 801 242 (ďalej len „žiadosť“).

2. Na základe podanej žiadosti vydal prvostupňový orgán rozhodnutie č. KaZA-/29918/8336/202432843/2024 zo dňa 25. marca 2024 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým podľa § 30 ods. 1 písm. e) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) konanie zastavil, s poukazom na § 1 v spojení s § 3 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (ďalej len „zákon o poskytovaní právnej pomoci“). Prvostupňový orgán tak rozhodol z dôvodu, že Centrum právnej pomoci nie je oprávnené poskytovať právnu pomoc právnickým osobám, ale len fyzickým osobám, nachádzajúcim sa v materiálnej núdzi. Keďže Centrum právnej pomoci nemá osobnú pôsobnosť na poskytnutie právnej pomoci žiadateľovi ako právnickej osobe, nemohlo podľa prvostupňového orgánu predmetnú vec postúpiť inému príslušnému správnomu orgánu na rozhodnutie o žiadosti žalobcu.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. KT/9418/2024 zo dňa 2. mája 2024 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný skonštatoval, že postup prvostupňového orgánu bol v súlade s platnými právnymi predpismi, a to predovšetkým zákonom o poskytovaní právnej pomoci, Správnym poriadkom a ústavným zákonom č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“).

II. Konanie pred správnym súdom

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „správny súd“), ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátiť prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhal priznania práva na náhradu trov konania.

5. Správny súd rozsudkom sp. zn. 2S/32/2024-67 zo dňa 4. decembra 2024, rozhodol tak, že žalobu v zmysle § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú.

6. Žalobca v správnej žalobe namietal predovšetkým, že napadnuté rozhodnutia boli vydané na základe materiálne neúčinného a protiústavného právneho predpisu, vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a boli nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. Rovnako namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, resp. jeho rozpor s obsahom administratívnych spisov, pričom považoval postup žalovaného za diskriminačný a v rozpore s Ústavou SR a Chartou EÚ.

7. Hoci žalobca v správnej žalobe namietal prílišný formalizmus žalovaného pri aplikácii práva vyplývajúceho zo zákona o právnej pomoci, správny súd konštatoval, že pri výklade právnych noriem súdy (a rovnako správne orgány) nie sú absolútne viazané doslovným znením zákona. Naopak, môžu sa od neho odchyliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Podstatným pri výklade a aplikácii právnych predpisov je teda nielen slovné znenie ustanovení určitej právnej normy, ale treba prihliadať aj na ich účel a zmysel. V tejto súvislosti správny súd poukázal na znenie § 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, ktorý uvádza, že účelom tohto zákona je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv v tam uvedených konaniach a prispieť k predchádzaniu vzniku právnych sporov.

8. Teda zákon o poskytovaní právnej pomoci podľa správneho súdu explicitne uvádza účel, ktorým je poskytovanie právnej pomoci fyzickým osobám. Žalovaný z uvedených dôvodov neposkytuje právnu pomoc právnickým osobám, čo vyplýva aj zo znenia § 3 ods. 2 tohto zákona, keď sa v ňom uvádza, že: „Za podmienok ustanovených týmto zákonom sa právna pomoc vo vnútroštátnych sporoch poskytuje všetkým fyzickým osobám;...” (viď aj rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Stk/11/2023 zo dňa 28. mája 2024, ods. 22).

9. V tomto smere správny súd poukázal aj na dôvodovú správu k ustanoveniam § 1 a 2 zákona o právnej pomoci, v ktorej sa rovnako uvádza, že účelom zákona o právnej pomoci je vytvoriť komplexný systém poskytovania právnej pomoci určitému okruhu osôb v určitom vopred vymedzenom okruhu vecí, pričom ide o fyzické osoby, ktoré si v dôsledku svojej finančnej a majetkovej situácie nemôžu dovoliť právne služby komerčného charakteru na riadne Ústavou SR garantované uplatnenie alebo ochranu svojich práv.

10. Na základe uvedených skutočností správny súd dospel k rovnakému záveru, že žalovaný správne s poukazom na § 1 v spojení s § 3 ods. 2 zákona o právnej pomoci riadne odôvodnil, že nemá osobnú pôsobnosť na poskytnutie právnej pomoci právnickým osobám, a teda ani žalobcovi (občianskemu združeniu) ako právnickej osobe, na základe jeho žiadosti o poskytnutie právnej pomoci.

11. Pokiaľ žalobca nesúhlasil s postupom žalovaného, ktorý konanie o jeho žiadosti o poskytnutie právnej pomoci zastavil v zmysle § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku, bez toho aby postúpil vec na rozhodnutie súdu, správny súd poukázal na ust. § 20 Správneho poriadku, v zmysle ktorého, ak správny orgán nie je príslušný na rozhodnutie, je povinný podanie bez meškania postúpiť príslušnému správne

orgánu. Teda žalovaný ako správny orgán môže v zmysle Správneho poriadku postúpiť vec, ktorá nepatrí do jeho právomoci, len správne orgánu, do ktorého právomoci predmetná vec patrí, avšak nie súdu ako to žiadal žalobca, keďže súd nie je správnym orgánom.

12. Správny súd rovnako vyjadril presvedčenie, že postup žalovaného nevybočil z ústavného rámca, keďže žalovaný postupoval v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého môžu štátne orgány konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Žalovaný pritom podľa správneho súdu rešpektoval podmienky pre poskytnutie právnej pomoci zakotvené v zákone o poskytovaní právnej pomoci.

13. Ďalej správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia dospel k záveru, že tieto rozhodnutia spĺňajú všetky náležitosti rozhodnutia v zmysle § 46 a § 47 Správneho poriadku, sú riadne odôvodnené a sú v nich zrozumiteľným spôsobom vysvetlené dôvody, vychádzajúce s dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

14. Vo vzťahu k návrhom žalobcu na prerušenie konania, správny súd rovnako prijal názor, že jeho rozhodnutie nezávisí od otázky, ktorú by nebol v tomto konaní oprávnený riešiť, a preto nevzhladol ako dôvodné návrhy, aby správny súd postupom podľa § 100 ods. 1 písm. a) a b) SSP podal na Ústavný súd Slovenskej republiky abrogačný návrh na zrušenie celého zákona o poskytovaní právnej pomoci alebo derogačný návrh na zrušenie obligatórneho právneho zastupovania v konaní pred všeobecným a správnym súdom.

15. Rovnako správny súd nevzhladol dôvod na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou SR, a ani dôvodnosť návrhu na polozenie prejudiciálnej otázky v znení: „Či vnútroštátne právo odporuje alebo obchádza relevantné právo EÚ v tom zmysle, že štát a vnútroštátne právo nezabezpečuje nediskriminačný prístup k právnickým osobám k právnej pomoci a k reálnemu prístupu k súdu a súdnej ochrane v SR, či celý diskriminačný zákon č. 327/2005 Z. z. iba pre fyz. osoby v materiálnej núdzi odporuje alebo obchádza najmä ust. čl. 7, 17, 20, 21, 41, 47, 53 a 54 Charta základných práv Európskej únie - Charty EÚ v neprospech právnických osôb?“, keďže takýto postup nepovažoval za potrebný pre rozhodnutie v danej veci. Dodal, že mu povinnosť iniciovať konanie pred Súdnym dvorom EÚ nevyplýva ani z čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ, keďže nie je konečným súdom. Správny súd pritom poukázal aj na rozhodnutia Súdného dvora EÚ, v zmysle ktorých začatie prejudiciálneho konania závisí výlučne od toho, ako vnútroštátny súd posúdi relevantnosť a potrebu takéhoto návrhu (napr. rozsudok zo dňa 6. decembra 2008, Cartesio, C 210/06). Preto správny súd návrhy žalobcu na prerušenie konania zamietol.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, stanovisko účastníkov

16. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorá obsahovala viaceré formálne aj právne chyby. Z takto formulovaného podania kasačný súd vyvodil dôvody kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. e), f), g), h) SSP. Z obsahu žalobného návrhu kasačný súd vzhľadom na formuláciu zákonných ustanovení v ňom uvedených vyvodil, že sťažovateľ sa domáha, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie; alternatívne, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie prvostupňového orgánu a vec vráti príslušnému správne orgánu na ďalšie konanie, zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

17. Sťažovateľ namietal, že napadnutý rozsudok správneho súdu je protiprávny, keďže správny orgán a správny súd mu odňali prístup k právu na súd a právu na právnu pomoc. Došlo tak podľa jeho názoru k porušeniu práva na spravodlivý proces ako pred dovolacím súdom, tak aj pred správnym súdom.

18. Podľa sťažovateľa, všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, môže sa od neho odchyliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Nemožno preto, podľa jeho názoru, tolerovať formalistický postup, ktorý zvolil žalovaný.

19. Sťažovateľ rozporoval argumentáciu správneho súdu v bode 30 napadnutého rozsudku, kde súd argumentoval, že vec nemohla byť postúpená súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zákoné oprávnenie na zastavenie konania bez postúpenia veci inému orgánu, sa podľa sťažovateľa netýka iba správneho orgánu, ale ide až o subsidiárne oprávnenie, „ak zistí, že nie je príslušným na konanie

a vec nemožno postúpiť príslušnému orgánu". Pre zastavenie konania neboli podľa jeho názoru splnené podmienky, pretože vec mala byť odstúpená inému orgánu na rozhodnutie. Zákon podľa jeho názoru nehovorí iba o „správnom orgáne“, pričom sťažovateľ hodnotil ako neobjektívnu argumentáciu správneho súdu s poukazom na § 20 Správneho poriadku.

20. Ustanovenie § 20 Správneho poriadku slúži podľa sťažovateľa na ochranu právnych účinkov podaní účastníkov a postupovanie si veci medzi správnymi orgánmi navzájom, avšak o takýto prípad v danej veci podľa jeho názoru nešlo. Naopak, logické by podľa sťažovateľa bolo jeho analogické použitie v duchu § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku na postúpenie inému orgánu verejnej moci. V tomto duchu sťažovateľ polemizoval, že aj súdy sa za určitých okolností považujú za správne orgány, odkazujúc na zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií).

21. Sťažovateľ ďalej namietal, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné a hmotné ústavné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces pred správnym súdom, v tomto smere sťažovateľ odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/102/01 zo dňa 27. septembra 2001, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 102/04 zo dňa 14. apríla 2004. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľ považoval za prekvapivé, nepresvedčivé, nedostatočne vyargumentované, nesprávne právne posúdené, pričom podľa jeho názoru sa odkláňajú od ustálenej rozhodovacej činnosti kasačného súdu.

22. Sťažovateľ rovnako tvrdil, že vo veci rozhodol nesprávne obsadený správny súd, ak súd dôvodne neprerušil konanie a nevyčkal na zodpovedanie relevantných sporných otázok prejudiciálne potrebných a patriacich do kompetencie Ústavného súdu SR a Súdneho dvora EÚ. Postup správneho súdu preto považoval za rozporný s povinnosťou predložiť vec príslušným súdom v zmysle nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 251/2022 zo dňa 28. júla 2022, sp. zn. II. ÚS 381/2018 zo dňa 11. októbra 2018.

23. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol v podstatnej miere rovnakú argumentáciu, ako v ostatnom priebehu konania. Keďže sa stotožnil s napadnutým rozsudkom správneho súdu, navrhol aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú.

24. Sťažovateľ následne podal k vyjadreniu žalovaného repliku, v ktorej namietal diskriminačné nastavenie zákona o poskytovaní právnej pomoci voči právnickým osobám a nenaplnenie predpokladov pre zastavenie konania podľa § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku. Konkrétne nebol naplnený predpoklad nemožnosti postúpenia veci „príslušnému orgánu“, pretože orgánom sa v tomto zmysle rozumie orgán verejnej moci, ktorým je v najširšom aj súd. Preto podľa jeho názoru, pokiaľ žalovaný zastavil konanie bez rozhodnutia vo veci samej a bez odstúpenia, zakonzervoval denegatio iustitiae.

25. Žalovaný, podľa sťažovateľa, nie je sám oprávnený urobiť negatívny záver o tom, či v zmysle práva na súdnu ochranu alebo práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR toto patrí inému orgánu, pretože by tým protiprávne zasahovala neoprávnením a trahovaním si právomoci iného orgánu a do oprávnenia iného orgánu, a preto podľa jeho názoru má len vec odstúpiť.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

26. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho právomoc a príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h) SSP.

27. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

28. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a včas.

29. Po preskúmaní napadnutého rozsudku správneho súdu a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

V. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

30. Kľúčovou právnou otázkou v preskúvanom konaní bolo, či správny súd a žalovaný dospeli k správny právny záverom, že žalovaný nie je príslušný orgán na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa v postavení právnickej osoby o poskytnutie právnej pomoci, a teda bol odôvodnený postup žalovaného, že správne konanie zastavil podľa § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku.

31. Kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku konštatuje, že správny súd v dostatočnej miere uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o zamietnutí správnej žaloby. Kasačný súd zhodne s názorom správneho súdu vníma ako kľúčovú skutočnosť, že zákon o poskytovaní právnej pomoci má vyhradenú osobnú pôsobnosť, viazanú explicitne k fyzickým osobám, čo potvrdzujú úvodné ustanovenia zákona, pojednávajúce o účele, predmete úpravy a pôsobnosti zákona. Z textového znenia zákona tak nie je zrejmy úmysel zákonodarcu, aby žalovaný mohol z pozície orgánu verejnej moci poskytovať pomoc iným ako fyzickým osobám. Občianske združenie, akým je aj sám žalobca možno nepochybne považovať za právnickú osobu, ktorá tento atribút nevyhnutne nespĺňa. Postup žalovaného v tejto časti preto bez rozporu považuje kasačný súd za správny a z postavenia žalovaného a správneho súdu aj za dostatočne a zrozumiteľne odôvodnený. Z obsahu žiadosti sťažovateľa je pritom zrejmé, že sťažovateľ sa domáhal poskytnutia právnej pomoci v režime zákona o poskytovaní právnej pomoci.

32. Pokiaľ správny orgán, po zohľadnení podmienok poskytovania právnej pomoci, dospel k záveru, že nie je orgánom príslušným na konanie a vec nemožno postúpiť príslušnému orgánu, bolo úlohou sťažovateľa relevantne brojiť proti tomuto záveru. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadny správny orgán, ktorý by bol podľa neho príslušný na ním iniciované konanie. Vo svojej argumentácii uvádza, že ustanovenie § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku v druhej časti vety hovorí o (ne) možnosti postúpenia príslušnému orgánu, a teda nie iba správne orgánu, z čoho naznačuje, že príslušným orgánom na konanie o jeho žiadosti je súd. V tejto časti však nešpecifikuje, aký súd by mal byť príslušný na konanie o podanej žiadosti, a rovnako nie je zrejmy ani bližší zákonný podklad, z ktorého by táto príslušnosť súdu ako orgánu verejnej moci pramenila.

33. Vo vzťahu k sťažovateľom uvedenej argumentácií s odkazom na ust. § 2 ods. 3 zákona o súdoch, kasačný súd uvádza, že právomoc je procesnou podmienkou na strane súdu určujúcou, ktoré veci patria do právomoci súdu a ktoré do právomoci iných orgánov. Slovenský právny poriadok uznáva princíp zákazu denegatio iustitiae, teda zákaz odmietnutia spravodlivosti, ktorý spočíva v tom, že pokiaľ neexistuje orgán, ktorému by bolo možné postúpiť vec, súd je povinný vec rozhodnúť. Ak sa sťažovateľ domnieval, že vec patrí civilnému súdu, mal sa na tento súd obrátiť, čo neurobil. Preto kasačný súd nevníma ani dôvodnú argumentáciu, v zmysle ktorej bolo povinnosťou žalovaného postúpiť vec všeobecnému súdu.

34. Vo vzťahu k sťažovateľovej argumentácii, ktorá naznačuje rozpor s ústavnoprávnym rámcom garancie práva na súdnu a inú právnu ochranu, kasačný súd poukazuje na znenie čl. 47 ods. 2 Ústavy SR: „Každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom“. V konkrétnej rovine je však potrebné odlišovať bezplatné poskytovanie právnej pomoci fyzickým osobám v materiálnej núdzi prostredníctvom Centier právnej pomoci od práva na právnu pomoc zaručenú čl. 47 ods. 2 Ústavy, ktorá sa chápe predovšetkým ako „...ústavou garantovaná možnosť nechať sa zastúpiť právnym zástupcom“.

35. Základné právo na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR preto nemožno stotožniť len s poskytnutím právnej pomoci bez finančnej účasti podľa § 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci. Poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti podľa zákona o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi je osobitný právny inštitút, ktorého aplikácia závisí od presne špecifikovaných zákonných podmienok na jej poskytnutie. Oproti tomu základné právo na právnu pomoc je všeobecné a nemožno ho viazať na splnenie podmienok definovaných v konkrétnom právnom predpise. Právo na poskytnutie bezplatnej právnej pomoci sa však môže ako individuálne verejné právo odvodiť od práva na prístup k súdu ako súčasťou pozitívneho záväzku štátu odvodeného od čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods.

1 Dohovoru. (OROSZ, Ladislav. Ústava Slovenskej republiky: komentár. Zväzok I., (základné princípy a ľudské práva). Bratislava: Wolters Kluwer, 2021. ISBN 9788057103806.)

36. V zmysle vyššie uvedenej argumentácie je zrejmé, že zákon o poskytovaní právnej pomoci stanovuje explicitné podmienky pre poskytnutie bezplatnej právnej pomoci prostredníctvom žalovaného. Pokiaľ však žiadateľ (sťažovateľ) tieto podmienky nespĺňa, hoci aj z dôvodu statusu právnickej osoby, nemožno postup žalovaného automaticky vnímať ako porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu, prípadne práva na právnu pomoc. Sťažovateľ totiž má k dispozícii aj iné prostriedky (hoci nie bezplatné), ktorými mu môže byť právna pomoc poskytnutá, čím dochádza k splneniu pozitívneho záväzku štátu v podobe garancie práva na súdnu a inú právnu ochranu.

37. Kasačný súd vzhľadom na uvedené nevzhliadol ani dôvodnosť návrhov sťažovateľa na prerušenie konania, ktoré uvádzal v konaní pred správny súd. Podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov je namieste vtedy, ak sa správny súd domnieva, že určujúca otázka pre jeho rozhodnutie vo veci je v právnom poriadku upravená ústavne nekonformným spôsobom. Sťažovateľ argumentačne nepresvedčil správny súd a ani kasačný súd o potrebe prerušiť konanie a obrátiť sa na Ústavný súd Slovenskej republiky o súlad právnych predpisov s ústavou.

38. Rovnako podľa názoru kasačného súdu, nedošlo k pochybeniu správneho súdu, pokiaľ zamietol návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ, keďže výnimku z povinnosti položiť prejudiciálnu otázku podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ predstavuje aj situácia, ak rozhodnutie o prejudiciálnej otázke nie je potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. Správny súd v tomto smere disponuje určitou diskrečnou právomocou, v rámci ktorej je oprávnený posúdiť, či prípadné predloženie prejudiciálnej otázky by mohlo mať vplyv na jeho rozhodnutie, resp. či je pre jeho rozhodnutie potrebné, a to zvlášť keď nepredstavuje poslednú súdnu inštanciu v konaní.

39. Pokiaľ sťažovateľ namietal nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí, kasačný súd konštatuje, že zo strany sťažovateľa nedošlo k preukázaniu, že jednotlivé úvahy žalovaného uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú nezrozumiteľné, nedostatočne odôvodnené, alebo vnútorne rozporné. Takto nekonkrétne formulované námietky preto považoval za nedôvodné.

VI. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

40. Kasačný súd s ohľadom na všetky uvedené skutočnosti nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, a preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

41. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému, a to v súlade s § 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.